

РЕШЕНИЕ

№ 2094

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 26.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2827** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Н. И. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], срещу Решение № ПИ-64/20.02.2019г., издадено от директора на ТД на НАП-С..

С оспореното решение е оставена без уважение жалбата на К., с вх.№ С190022-000-0063749/07.02.2019г. по регистъра на ТД на НАП С., против Разпореждане, с изх. № С190022-178-0004140 от 01.02.2019г. на публичния изпълнител М. К. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С. по изп. дело №[ЕИК]/2018 г., като неоснователна.

С жалбата се иска обжалваното решение да бъде отменено като незаконосъобразно и преписката да бъде върната на публичния изпълнител със задължителни указания за прекратяване на делото и вдигане на наложените обезпечителни мерки. Твърди се, че на 31.10.2012 г. К. е заплатил 161,28лв. – задължения за държавно обществено осигуряване /ДДО/; 100,80 лв. – задължения за здравно осигуряване /ЗО/ и 63лв. – задължения за вноски към универсалния пенсионен фонд, всичките за периода 01.07.2012 г. – 30.09.2012 г. На 20.02.2018 г. К. получил съобщение за образувано срещу него изпълнително дело №180464660/2018 г. за горесцитираните задължения, към които били начислени и лихви съответно в размер на 94,18 лв., 58,86 лв. и 36,79 лв. На 01.12.2018 г. бил наложен заповед върху банковите му сметки. На 01.02.2019 г. с молба, вх. № С190022-000-0053216/01.02.2019 г. жалбоподателят поискал изпълнителното дело да бъде прекратено. С Разпореждане с изх. №

С190022-178-0004140 от 01.02.2019г. публичният изпълнител е отказал да прекрати изпълнителното дело. Срещу издаденото разпореджане е депозирана жалба с вх. № С1900022-000-0063749/07.02.2019 г., която е оставена без уважение с обжалваното в настоящото производство решение. Жалбоподателят релювира, че неправилно е прието, че с извършените плащания са погасени задължения за данък общ доход за 2009 г., както и неправилно е приложена разпоредбата на чл. 169, ал. 4 от ДОПК вместо тази на чл. 169, ал. 3 от ДОПК. Сочи се, че осигурителните вноски нямат характер на данък, поради което разпоредбата на чл. 169, ал. 4 от ДОПК не може да се прилага, когато лицето погасява задължения за осигурителни вноски. Навежда се довод, че към момента на извършеното плащане не е имало специална уредба за реда за погасяване на задълженията за осигурителни вноски, поради което именно следва да намери приложение разпоредбата на чл. 169, ал. 3 от ДОПК. Счита се, че К. е заявил, кои задължения погасява пред компетентния орган, както и към момента на извършеното плащане не е било започнало принудителното им събиране, поради което К. е разполагал с правото да посочи, кои задължения погасява. Предвид изложеното се счита, че задълженията са погасени, лихви не се дължат, а изпълнителното дело следва да бъде прекратено и обезпечителните мерки вдигнати. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата и заявява, че от събраните по делото доказателства се установява, че претендираните задължения са заплатени, а декларацията въз основа на която ответникът твърди, че Н. К. се е самозадължил отново за плащане на същите, не е подписана от него, поради което същите не се дължат. Моли жалбата да бъде уважена и претендира разностите по делото съгласно представен списък.

Ответникът – Директор на ТД на НАП-С. чрез процесуалния си представител юрк. Б., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли оспореното решение да бъде потвърдено като изразява становище, че законосъобразно публичният изпълнител е отказал да погаси задълженията като платени. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение по представен списък по чл.80 ГПК. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу Н. К. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г., за което обстоятелство жалбоподателят е надлежно уведомен 20.02.2018г. по електронен път.

На жалбоподателя е изпратено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 ДОПК, изх. № С180022-048-0094650/ 12.03.2018 г., в което е посочено, че задължението е в общ размер на 485,74 лв., главници и начислени лихви към 12.03.2018г. и е дължимо за неизплатени задължения за ДОО, УПФ и ЗО, които са подробно посочени в съобщението.

На 01.12.2018 г. с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0097646/01.12.2018 г. /л.39/ на жалбоподателя е наложен запор в общ размер на 509,59 лв. върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетките, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма]. Изпратено е запорно съобщение с изх. № С180022-003-0195269/01.12.2018 г. до цитираната

търговска банка, получен е отговор на 04.12.2018г, че запорът е наложен.

На 01.02.2019 г. жалбоподателят подава молба до публичния изпълнител за прекратяване на изпълнителното дело и вдигане на наложените обезпечителни мерки, посочвайки, че задълженията за 2012 г. са заплатени, в подкрепа на което прилага платежни нареждания. В отговор с изх. № С190022-178-0004140/01.02.2019 г. /л.32/ публичният изпълнител е уведомил жалбоподателя, че с направените плащания през 2013 г. са покрити задължения за ДОД в размер на 211,23лв. + лихви по годишна данъчна декларация за 2009 г., с оглед на което няма основание за прекратяване на изпълнителното производство, тъй като сумата е дължима.

С молба вх.10-94-14-31/01.02.2019г.жалбоподателят К. прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на процесните задължения и моли същите да бъдат отписани.

На 07.02.2019г. Н. К. е подал жалба по чл.266 ДОПК до директора на ТД на НАП С., с вх. № С1900022-000-0063749 срещу рзпореждане с изх. № С190022-178-0004140/01.02.2019г. по изп.д. №180464660/2018г., с в която е направил възражение за погасяване на задълженията поради плащане,което е извършено на 31.12.2013г.и е поискал отмяната на разпореждането на публичния изпълнител, прекратяване на изпълнителното дело и вдигане на наложените обезпечителни мерки.

С обжалваното в настоящото съдебно производство Решение № ПИ-64/20.02.2019г., издадено от директора на ТД на НАП-С., жалбата е оставена без уважение, като неоснователна. Административният орган е изложил мотиви, че видно от приложените платежни нареждания К. е погасил определени задължения към НАП, но към момента на тези плащания са били налице задължения за предишни години. Прието е, че приложим чл. 169, ал. 4 от ДОПК, поради което постъпилите средства са използвани за погасяване на по-стари задължения на К., а не за дължимите от него публични задължения за 2012 г. Изложено е още, че задълженото лице може да избира вида на задълженията, които да погаси, но не и периода, тъй като задълженията се погасяват по реда на възникването им. Предвид това ако към датата на плащане са налице по-стари задължения от същия вид, то независимо от посоченото в платежния документ период, ще бъдат погасени задълженията за по-стария период.

По делото са представени доказателствата с административната преписка от страна на ответника както и допълнително представени в хода на съдебното производство доказателства съставляващи справки и данни за осигуряването на жалбоподателя. От страна на жалбоподателя са представени доказателствата, приложени с жалбата и в хода на съдебното производство, съставляващи платежни нареждания за извършени плащания.

По делото е прието като неоспорено от страните заключение по съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещо лице О. Т., което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, даващо подробен отговор на поставените въпроси. В хода на производството е разкрита данъчна и осигурителна информация, касаеща публичните задължения на жалбоподателя за период 01.01.2009 г. – 01.12.2012 г., послужила за изготвянето на експертизата, както и вещото лице е изследвало направените от К. плащания по задълженията му към НАП.

По делото е прието като неоспорено от страните заключение по съдебно-почеркова експертиза, изготвено от вещо лице С. А., което съдът кредитира като обективно и компетентно, даващо подробен отговор на поставените въпроси.

От допълнително представената от ответника информация в хода на съдебното

производство се установява, че Н. К. има сключен договор за управление и контрол с [фирма], за което обстоятелство са подавани декларации обр.1 Осигурителните вноски във връзка с договора за управление на К. са внасяни за задълженото лице от партията на осигурителя. Наред с това на 26.04.2013 г. е подадена Декларация обр.6 за 2012 г. за самоосигуряващо се лице, с която К. се е задължил още веднъж за осигурителни вноски, които вече са платени от осигурителя [фирма]. Ответникът поддържа, че осигурителните вноски през ЕИК на осигурител са внесени, но в същото време остават да се дължат осигурителни вноски по ЕГН за абсолютно същия размер. Плащанията по представените от жалбоподателя платежни нареждания са отразени по партията на [фирма], предвид което са налице непогасени публични задължения за осигурителни вноски по подадената декларация като самоосигуряващо се лице от Н. К..

От приетото по делото заключение по ССЕ се установява, че неплатените публични вземания по образуваното изпълнително дело са в общ размер на 325 лв., като към 01.12.2018 г. е начислена лихва в размер на 184,51 лв. Задълженията по главници и периоди са както следва:

-за периода 01.07.2012 г. – 30.09.2012 г. задължения за ДДО в размер на 161,28 лв.

-за периода 01.07.2012 г. – 30.09.2012 г. задължения за УПФ в размер на 63,00 лв.

-за периода 01.07.2012 г. – 30.09.2012 г. задължения за ЗО в размер на 100,80 лв.

От изисканата данъчна и осигурителна информация и подаваните от К. Годишни данъчни декларации по ЗКПО и ЗДДФЛ за периода 2009 г. – 2012 г. включително, вещото лице е установило, че за Н. К. са възникнали следните задължения:

-По ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2009 г. дължимият данък за довносяне е в размер на 211,23 лв.

-По ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за периода 01.01.2010 г. – 31.12.2010 г. дължимият данък за довносяне е в размер на 158,36 лв.

-По ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за периода 01.01.2011 г. – 31.12.2011 г. дължимият данък за довносяне е в размер на 168,36 лв

-По Декларация обр.6 ДДО за самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. се дължат осигуровки в размер на 322,56 лв.

-По Декларация обр.6 ЗО за самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. се дължат осигуровки в размер на 201,60 лв.

-По Декларация обр.6 ДЗПО за самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. се дължат осигуровки в размер на 126,00 лв.

Вещото лице е изследвало платежните нареждания за преведени към НАП суми, от които е констатирало, че на 31.10.2012 г. от [фирма] с три отделни платежни нареждания са преведени суми в размер на 63 лв., 100,80 лв. и 161,28 лв., като в документите изрично е посочено, че се погасяват задължения за ДЗПО, ЗО и ДДО за периода 01.07.2012 г. – 30.09.2012 г. за самоосигуряващо се лице – собственик.

С преведените горесцитирани суми са погасени следните задължения:

Сумата от 161,28 лв. е използвана да погаси частично ДДО по Декларация обр. 6 за самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. в размер на 322,56 лв.

Останал е дължим остатък в размер на 161,28 лв.

Сумата от 100,80 лв. е използвана да погаси частично ЗО по Декларация обр. 6 за самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. в размер на 201,60 лв.

Останал е дължим остатък в размер на 100,80 лв.

Сумата от 63,00 лв. е използвана да погаси частично ДЗПО по Декларация обр. 6 за

самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. в размер на 126,00 лв. Останал е дължим остатък в размер на 63,00 лв.

Установеното от вещото лице се разминава с твърденията, посочени в писмото на публичния изпълнител, съгласно които с преведените от К. суми са погасявани задължения за ДОД за 2009 г. в размер на 211,23 лв. + лихви.

Ответната страна е представила подадената през 2013 г. декларация обр.б ведно с протокол с изх. № 222271300437058/26.04.2013 г., удостоверяващ подадените данни и протокол приложение №5.

Жалбоподателят е оспорил автентичността на подписите на Н. К., положени върху представените от ответника горесцитирани документи по реда на чл. 193, ал. 1 ГПК, като твърди че подадената декларация обр. б и протоколи не са подписани от него.

На основание чл. 193, ал. 1 ГПК е открито производство по оспорване истинността на представените документи и е допусната съдебно-почеркова експертиза, която да изследва автентичността на положения подпис на Н. К. върху представените от НАП документи. Вещото лице е установило след извършена съпоставка на документи по делото и предоставен материал за сравнителен анализ, че подписите на представените от ответника документи по делото / декларация обр.б, подадена 2013 г., протокол с изх. № 222271300437058/26.04.2013 г. удостоверяващ подадените данни и протокол приложение №5 /л.204, л.205 и л.206// не са изпълнени от Н. К..

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна – длъжник в изпълнителното производство по събиране на публично държавно вземане в законоустановения срок, след като е осъществена процедурата по чл. 266 ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по съществото, същата е основателна.

Оспореното решение е издадено от орган, който разполага с материална и териториална компетентност, съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК – зам.директорът на Териториалната дирекция на НАП - [населено място], който по силата на Заповед № ЗЦУ-ОПР-14/31.05.2017 г./л.20/ е оправомощен да изпълнява правомощията на директор на ТД на НАП С. при отсъствие на титуляра. При издаването на обжалвания акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до отмяната му.

По делото се установява, че към 2012 г. между Н. К. и [фирма] е сключен договор за управление и контрол. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-8 от 29 декември 2005 г., декларация образец № 1 се подава от работодатели, осигурители и техните клонове и поделения в компетентната ТД на НАП за всеки календарен месец не по-късно от деня, следващ деня на възникване на последното задължение за внасяне на вноските за този месец, освен при изплащане на аванс, който не е единствено плащане за месеца. Данните за осигуряването на лицата, получаващи възнаграждение по договори за управление и контрол, се подават с попълнен код 10 в т. 12 „Вид осигурен“ на декларация обр. № 1, предвиден за изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества, на еднолични търговци, на неперсонифицирани дружества, както и за синдици и ликвидатори.

В процесния случай се установява, че такава декларация обр. №1 е подадена от страна на [фирма] и осигурителните вноски във връзка с това обстоятелство са внасяни коректно от партията на осигурителя.

Спорен по делото е въпросът със задълженията на К. за осигурителни вноски, които

са начислени по ЕГН и са във връзка с подадена декларация обр. 6 за самоосигуряващо се лице, с която Н. К. се е задължил още веднъж за осигурителни вноски.

Именно във връзка с тези задължения срещу К. е образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г.

От представените доказателства по делото беше установено, че жалбоподателят от сметката на [фирма] е превел на 31.10.2012 г. с три отделни платежни нареждания суми в размер на 63 лв., 100,80 лв. и 161,28 лв., като в документите изрично е посочил, че погасява задължения за ДЗПО, ЗО и ДДО за периода 01.07.2012 г. – 30.09.2012 г. в качеството на самоосигуряващо се лице – собственик. С преведените от жалбоподателя суми са били погасени частично ДДО по Декларация обр. 6 за самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г., ЗО по Декларация обр. 6 за самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. и ДЗПО по Декларация обр. 6 за самоосигуряващо се лице с период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. След извършеното частичното погасяване са останали дължими задължения за ДДО - 161,28 лв., задължения за УПФ - 63,00 лв. и задължения за ЗО - 100,80 лв.

Тоест противно на твърдението на публичния изпълнител е, че с преведените от К. суми са погасявани задължения за ДОД за 2009 г. в размер на 211,23 лв. + лихви, в хода на съдебното производство В хода на съдебното производство беше категорично установено, че с преведените средства са погасявани суми от 2012 г., които са били дължими във връзка с подадени декларации обр.1 във връзка с договор за управление и контрол, сключен между Н. К. и [фирма] и обр. 6 за самоосигуряващо се лице.

Ответната страна поддържа, че за 2012 г. едновременно са подадени декларация обр. 1 във връзка с договор за управление и контрол, сключен между Н. К. и [фирма] и декларация обр. 6 от самоосигуряващо се лице, с която Н. К. се е задължил още веднъж за осигурителни вноски, които вече са платени от осигурителя [фирма]. Предвид това Н. К. е внесъл от сметката на [фирма] осигурителни вноски през ЕИК на осигурител, но в същото време остават да се дължат осигурителните вноски по ЕГН за абсолютно същия размер. Във връзка с тези твърдения ответната страна е представила декларация обр.6, подадена 2013 г. ведно с протокол с изх. № 222271300437058/26.04.2013 г. удостоверяващ подадените данни и протокол приложение №5.

Неправилно ответника се позовава на посочените частни документи по отношение които съдът откри производство по чл.193 ГПК на тяхната автентичност. Предвид приетото заключение на вещото лице по съдебно-почерковата експертиза, неоспорено от страните, че подписите под тези документи не са изпълнени от Н. К., на основание чл. 194, ал. 2, вр.чл.193, ал.2 от ГПК, оспорените документи следва да се признаят за неистински в частта на авторството на подписа на Н. К. и да се изключат от доказателствата по делото. По така изложените съображения съдът не кредитира данните отразени в Декларация обр.6 за 2012г. от 26.04.2013 г. Поради това задължението Н. К. за периода 01.07.2012 г. – 30.09.2012 г за осигурителни вноски за фонд, ДОО, УФВ и ЗО е погасено поради плащане. Недължими са и начислените лихви върху несъществуващите главници. Това обуславя основателност на искането за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на тези публични задължения.

Като е достигнал до обратния извод, ответникът е постановил неправилно решение,

което следва да бъде отменено, а делото като преписка следва да бъде изпратено на публичния изпълнител за предприемане, в съответствие с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона, на последващи процесуални действия във връзка с искането на Н. К. за прекратяване на производството по отношение на задълженията за периода 01.07.2012 г. - 30.09.2012 г. за осигурителни вноски за фонд ДДО, УФВ и ЗО и начислените лихви ,съответно и вдигане на наложените обезпечителни мерки.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

В съответствие с нормата на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК, предвид изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от доказателствата по делото - договор за правна защита и съдействие с [фирма], чрез адв. Е.Т., пълномощно с изх.№071275/06.03.2019г. и декларация по чл.38,ал.1,т.3 от ЗА. Претендира се заплащане на адвокатско възнаграждение в общ размер на 1080 лева/720 лв. за процесуално представителство и 360 допълнително възнаграждение за явяване в о.с.з. на 30.10.2019г.,11.12.2019г. и 26.02.2020г./, което да бъде присъдено на Адвокатското дружество, осъществило безплатната правна помощ. Предвид правната и фактическа сложност на делото и извършените от пълномощника на жалбоподателя процесуални действия, съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е основателно, като същото следва да бъде намалено до 300 лева- минималния размер, изчислен в съответствие с чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно материалния интерес на делото. Неоснователно е направеното от страна на процесуалния представител на жалбоподателя искане относно определянето на адвокатското възнаграждение по делото при приложение чл. 7, ал. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 година. Разпоредбата на чл. 7, ал. 8 от Наредба № 1/2004 г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е относима само в случаите на процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела. В случая става въпрос за процесуално представителство по административно дело, като в текста на чл. 8 от цитираната наредба не е предвидено увеличение на минималното възнаграждение, реципрочно на проведените съдебни заседания по делото, когато са повече от две и заплащането на такова допълнително възнаграждение. Предвид обстоятелството, че в наредбата са уредени възнагражденията за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела, то не е приложима по аналогия разпоредбата на чл. 7, ал. 8. Предвидената в текста на § 1 от ДР на Наредба № 1/2004 г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения възможност за това не е основание да се приеме обратното, тъй като възнагражденията за процесуално представителство по административни дела са изрично уредени.

На жалбоподателят е дължимо присъждане на сторените от него разноски в пълен размер 610.00лв, включващ заплатената държавна такса от 10, 00 лева и 600 лева възнаграждение на вещи лица. Неоснователно е искането на процесуалния представител на ответника съдът в случай, че приеме жалбата за основателна, на основание чл.161 ал.3 ДОПК, да възложи изцяло разноските върху жалбоподателя, предвид че съдът счита, че решаващите доказателства са били представени от Н. К. още в хода на административното производство. Разпоредбата е предвидена като санкция за лица, които не са представили доказателства в производствата пред

органите на ТД на НАП, поради което следва да се прилага изключително прецизно и при доказано недобросъвестно поведение на данъчнозадълженото лице, което в случая не е налице.

Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 2 ДОПК искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. И. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], Решение № ПИ-64/20.02.2019г. на директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него разпореждане изх. № С190022-178-0004140 от 01.02.2019 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. по изпълнително дело №180464660/2018г по отношение на задълженията за периода 01.07.2012 г. - 30.09.2012 г. за осигурителни вноски за фонд ДДО, УФВ и ЗО и начислените лихви.

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП-С. за предприемане на последващи процесуални действия в съответствие с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на Н. И. К. , ЕГН [ЕГН] [населено място], [улица] сумата от 610(шестстотин и десет) лева - разноски в производството.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на Адвокатско дружество „В. и Л.“адвокатско възнаграждение, на основание чл.38 ал.2 ЗА, в размер на 300(триста)лева.

Решението е окончателно.

Да се върнат на ТД на НАП С., Дирекция „Обслужване”, отдел УК, офис „Център” всички представени по делото документи в оригинал /ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2009 г., 2010 г., 2011 г. и 2012 г. ведно с приложените към тях приложения и служебни бележки/.

СЪДИЯ: